

Поніс я колись сокиру до нашої сусідки, що осталась того року з малими дітьми вдовою,— кригу треба було їй коло криниці обрубати. Увійоджу в хату — сидить на лавці якась жінка, а сусідки немає, у льох пішла по картоплю. Сів і я на лавці, дожидаюсь.

В хаті холодно: вікна понамерзали, стіни змокрили, з рота йде пара. Двоє менших дітей — Катруся й Гриць — сидять в одних сорочечках на полу. Од холоду аж посиніли, мох на їх уст, а зуби аж бринять. Понапинали вони сорочки на колінця, позгиналися, боязко в щось граються. Прислухаюсь: одно заплющить очі, підійме головку, а друге питається:

— А тепер що ти бачиш?

— Бачу квітки, а по квітках літають метелики, рожеві, сині, золотенькі.

— Тепер — я! Тепер — я! — перебиває першого друге. Далі також заплющує очі і підводить головку вгору.

— А я бачу літо, ростуть яблучка рясно-рясно, та такі червоні, та солодкі-солодкі...

— Тепер тобі тепло? — питається більшеньке.

— Те-епленько...— одказує друге, а само аж цокотить зубами.

А та жінка, що сиділа на лавці, зітхнула, повернулась до мене та й каже:

— Ой леле! Правду ото кажуть: сироті сонечко мріється, а воно й справді гріється...